

Els protagonistes de la novel·la són dos germans propietaris d'una cereria situada prop de la seu episcopal d'una capital de províncies franquista, mai denominada però que fa pensar molt en Girona. Amb la seva sorda rancúnia i els seus silencis delators, molts dels personatges viuen una nova prosperitat econòmica gràcies a la dictadura i l'Església: "El franquisme els feia una mica de repugnància – a estones, força – però bé que s'hi havien engraiat".

La metàfora de la cera és simple però funciona perfectament. La cera està estretament lligada a l'escriptura i a la memòria, a les traces que totes dues deixen. A més, la cera és dura però mal·leable, es fa i es desfà, i s'acaba fonent.

Sebastià Alzamora

Proa



Nit de l'ànima

A *Nit de l'ànima*, Sebastià Alzamora recrea el mite de Faust amb una faula onírica i obsessiva que explica la baixada als inferns d'un personatge incapaç d'acabar una novel·la. El to esperpèntic i l'estil nerviós i sacsejat donen al llibre un registre satíric, grotesc i molt humorístic. El Faust d'Alzamora es troba, horroritzat, que li desapareixen els genitals. Al seu lloc, hi brilla una intensa llum del color blau de l'ampolla de Bombay Sapphire.

Al llarg de tota una nit espantosa i insuportable, vagareja per una Barcelona coberta de líquens malignes. Exorcitzats els seus malsons, despertat de la borratxera del món exterior, convençut que tot ha estat una projecció de la seva ment trastornada, Faust torna a la realitat i retroba un estat de gràcia semblant al de la il·luminació.

Podrà interessar més o menys, però val la pena endinsar-se en aquesta obscura història i avançar sense precaucions per la nebulosa eròtica, etílica i mística que envolta el protagonista. Aquest és un llibre que reclama lectors sense prejudicis, que no es deixin escandalitzar pel que només és la superfície d'una narració dionisiaca, que sàpiguen apreciar el seu humor goliardesc, excessiu i provocador.

Anna Carreras

Empúries

Camisa de foc

Aquest llibre breu, intens i torbador, és una narració obsessiva i neguitosa d'una nova veu que es presenta ja molt construïda, amb la contundència necessària per arribar a molestar



el lector obligant-lo a recórrer els camins caòtics de la ment. Es desplega a través d'una narrativitat onírica i delirant de gran bellesa, amb una prosa poètica que bull, crepita i s'inflama contínuament, i que converteix el llibre en una veritable bomba de rellotgeria metafòrica.

La novel·la explica el deliri d'una moderna Lady Frankenstein, acusada de nou assassinats. Reconstruïa el rostre del seu amant amb altres cares d'homes que havia seduït, assassinat i esquarterat. El nou rostre adobat, amb cada facció retallada i enganxada, havia acabat assemblant-se al d'un seu misteriós amant. Victima d'una alteració del jo, és examinada per un psiquiatre. Entre els papers del seu dossier, sorgeix una febrosa carta d'amor-passió i una exploració de nou casos de patologies: esquizofrènia, paranoia, angoixa, anorèxia, hipocondria, autisme, obsessió, bipolaritat i amnèsia. Cadascuna es correspon a un teorema matemàtic i a una tipologia masculina d'amants alats i neuròtics.

Najat El Hachmi

Planeta



L'últim patriarca

Amb *L'últim patriarca*, Najat El Hachmi demostra sobradament que té uns dots indiscutibles com a escriptora. La intel·ligència narrativa amb què dona forma al seu duríssim passat familiar i al ric llegat de la literatura oral amaziga que l'acompanya formen una història que és alhora dramàtica i divertida, picant, tendra i esfereïdora.

Mimoun és l'últim representant d'una casta de patriarques autoritaris, violents, d'origens immemorials. En un món rural, envoltat de dones, el seu aprenentatge social es limita a la seva educació sexual. La història de la vida del pare ocupa tota la primera part. Com si la narradora, la seva filla, necessités exposar a la superfície tota l'herència familiar per poder després començar a parlar, adquirir una nova identitat i descobrir tot allò que el seu pare li havia negat, ja sigui la llibertat, la tendresa, el desig o la comunicació. És emocionant comprovar com l'escriptura dona una nova identitat transgressora a la narradora, la paraula li serveix com a expiació per deslliurar-se del seu passat i començar a teixir el camí cap a l'enterrament definitiu del patriarcat, amb una escena final contundent.

Jaume Cabré



Espaterrant

El tema de fons, el polític, és si la societat catalana està disposada a defensar que la diada de Sant Jordi és, *principalment*, el dia del llibre en català. El tema periodístic és el de la diatriba entre mediàtics i no mediàtics que revifa cada any. Vist a peu de carrer, el dia de Sant Jordi és l'espectacle. El foraster que ho observi, a part de quedar bocabadat, s'endrà una visió deformatada de la nostra capacitat de lectura; no se li acut pensar que és el dia que també surt al carrer la gent que només compra un llibre a l'any. Però és cert que tothom és al carrer per causa dels llibres. I que la rosa és un costum molt bonic. I que s'esdevé a tot el país. I que hi ha la complicitat de les escoles i fins i tot de moltes empreses per relaxar l'horari. I que és un encert que es mantingui com a dia feiner. Vist des de fora és espanterrant, sí.

Però també hi ha l'atabalament dels llibreters, que es juguen la temporada en un sol dia. I l'allau de novetats que fa que aquells llibres que duen dos o tres mesos fent la viu-viu als taulells desapareixen engolits per tanta novetat sobtada. És espanterrant.

I encara hi ha una altra manera de mirar-s'ho: des dels ulls de l'escriptor que ha comès la badada de treure un llibre per Sant Jordi. És una imprudència que es paga cara, perquè l'editor –és la seva obligació– no pot deixar de passejar l'autor per grans magatzems i parades al carrer; i el pobre poeta o

narrador o el que sigui es passa el dia corrent i fent tard a totes les cites, seient en una mena d'aparador per davant del qual passen els ciutadans amb cara de curiositat (et sents peix de coloret dins la peixera), comparant el teu rostre amb el nom amb què t'anuncien, sense dignar-se a mirar els llibres que tens al davant (que són escrits per tu si a la parada han pensat a fer el canvi de llibres així que ha marxat l'escriptor que hi seia l'hora abans) i, amb una mica de mala sort, et toca seure al costat de l'Espinàs o del Martí Gironell que no paren de signar i, de tant en tant, de donar-te conversa perquè els fas cosa. És espanterrant, la diada. Al Japó van mirar d'imitar-la. Ara els italians ho estan estudiant... És que, malgrat tot el que he dit, t'ho miris com t'ho miris, la diada és espanterrant.

I el pobre escriptor es passa el dia corrent i fent tard a totes les cites